

?Casa de Cultura de la Caixa de Pensions

Aquest edifici, construït ara fa cent anys, entre 1920 i 1924, davant de l'absis de la desapareguda església de Sant Domènec, a la cantonada de la muralla i del carrer de Guimerà, marca la frontera entre el barri antic i l'eixample en un dels punts més cèntrics de la ciutat.

Foto: Francesc Rubí.

Concebut amb una funció comercial, com a seu de la Caixa de Pensions, ara combina l'ús residencial burgès amb botigues a la planta baixa i la primera. És una obra de maduresa del prolífic arquitecte barceloní Enric Sagnier i Villavecchia, en estil classicista eclèctic, amb elements

modernistes i historicistes.

Construcció de planta quasi quadrada, amb planta baixa i tres o quatre pisos que resol una cantonada, en el xamfrà presenta un cos central en forma de torre que culmina amb una cúpula a quatre vessants de pissarra. Les façanes laterals són simètriques i en els extrems s'alcen dues torres coronades amb merlets i arcuacions de mig punt d'estil medieval. El tractament de la façana és eclèctic, les obertures de la planta baixa són de mig punt, mentre que les de la primera i segona plantes són planes amb detalls historicistes i les del tercer pis són trilobulades. El parament combina la pedra, amb carreus encoixinats rústics a la planta baixa, a la superior i als cossos en forma de torre (el central i els laterals), i l'obra vista de maó en les plantes centrals de la façana. L'ornamentació està situada bàsicament en les obertures, amb grans arcs de mig punt de pedra a la planta baixa i diferents motius escultòrics d'inspiració gòtica en les llindes i en els brancals, com escuts, columnetes adossades amb capitells i pinacles. En els balcons es combinen baranes de ferro forjat amb algunes de pedra.

El catàleg de Manresa protegeix l'edifici de manera integral, la volumetria i l'aspecte exterior, per la importància històrica i artística, amb l'ús dels elements decoratius originals. També és una referència urbanística perquè articula la trama del nucli antic amb l'eixample modern. L'edifici forma part de l'expansió de l'antiga Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis en la segona dècada del segle XX i es va encarregar a un dels arquitectes preferits de la burgesia barcelonina, Enric Sagnier, que ja havia dissenyat la seu central de la institució, a la via Laietana de la capital, i les sucursals de grans ciutats com Sabadell.

[despiece]**PER SABER-NE MÉS:**

- CABANA, Francesc, , *Caixes i bancs de Catalunya*, Gran Enciclopèdia Catalana, Barcelona, 1996.

- SARRET I ARBÓS, Joaquim, *Història de la indústria, del comerç i dels gremis de Manresa*, Impremta de Sant Josep, Manresa, 1923.

[/despiece]